

Arrest

nr. 319 110 van 20 december 2024
in de zaken RvV X en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 4 juli 2024 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 oktober 2024 die de partijen oproept voor de terechtzitting van 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse en Syrische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Aleppo, Syrië en verhuisde in 1990 naar Venezuela om te trouwen. U woonde in Venezuela altijd in Santa Ana in Isla Margarita en verhuisde in 2020 naar Porlamar in Isla Margarita. U heeft één zoon en één dochter. Uw zoon woont in Argentinië en uw dochter bij u. Sinds 2017 heeft u een relatie met F.(...) E.(...) M.(...). Sinds 2006 was u werkzaam als gerant van verschillende schoenenwinkels.

Op 3 januari 2020 werd uw dochter onderweg van school naar uw werk ontvoerd. U ging naar haar op zoek en probeerde aangifte te doen bij de politie. Echter, was dit niet mogelijk omdat ze nog geen 24 uur verdwenen was. Diezelfde avond kreeg u een telefoontje met de boodschap dat uw dochter ontvoerd was. U kreeg drie dagen de tijd om 15.000 dollar te verzamelen en zo uw dochter terug te krijgen. Na die drie dagen zou u opnieuw worden opgebeld. U kon slechts 13.000 dollar inzamelen en na drie dagen werd u opnieuw opgebeld met de vraag of u het geld had. U bevestigde dat u het bedrag had en direct daarna kwam er een gewapend persoon uw werkplaats binnen om het geld op te halen. U zei hem dat u maar 13.000 dollar had en gaf hem het geld. Hij nam het aan, verliet de winkel en stapte bij iemand op de moto. U liep achter hem en vroeg hem waar uw dochter was en hij wees een bepaalde richting uit. Daar zag u uw dochter geblinddoekt staan. U nam haar direct mee en ging naar huis. U had de man in kwestie ook erkend als iemand die nog voor u gewerkt had. U ging opzoek naar zijn gegevens in het archief en ontdekte dat zijn naam J.(...) G.(...) was. Op 10 februari 2020 werd u opnieuw door J.(...) G.(...) opgebeld. U moest hem nog 3.000 dollar geven of hij zou u en uw dochter vermoorden. U vroeg hem een week tijd om het geld te verzamelen en vernietigde hierna uw simkaart. Na het telefoontje ging u ook aangifte doen bij de politie en verhuisden u en uw dochter naar een appartement van uw partner in Porlamar. Verder boekte u vliegtickets om op 26 mei 2020 het land te verlaten en naar België te komen, verfdde u uw haar, kwam u enkel buiten met een bril op en werkte u enkel nog als interne gerant. U ging dus niet meer naar de verschillende schoenenwinkels, maar stuurde alles aan vanop kantoor. Uw dochter kwam niet meer buiten. Covid-19 brak uit waardoor jullie het land niet konden verlaten. Jullie bleven hierdoor nog twee jaar in Venezuela. In die periode werkte uw dochter haar school van thuis af en kwam u enkel buiten om te gaan werken en jullie reis te regelen. Voor jullie vertrek gingen jullie ook nog naar een afscheidsfeestje dat voor uw dochter georganiseerd werd. Gedurende deze periode en ook na jullie vertrek bleven er verschillende mensen in de schoenwinkels naar u vragen.

Op 10 oktober 2022 verlieten u en uw dochter Venezuela. U kwam aan in België op 11 oktober 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw Venezolaans paspoort en identiteitskaart, uw Syrisch paspoort, documenten in verband met uw echtscheiding en de voogdij van uw dochter, Syrische identiteitsdocumenten van uw familie, een identiteitsbewijs van uzelf, een bewijs van uw werk in Venezuela, een aangifte bij de politie, vliegtuigtickets uit 2020 en 2022 en psychologische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens van uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u psychologische verslagen voor van zowel uzelf als uw dochter waarin staat dat jullie beiden verschillende psychologische consultaties hadden en aan post-traumatische stress lijden (zie administratief dossier en administratief dossier (...)). Echter, haalde u wel geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst BPN DVZ, d.d. 02.01.2023).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er doorheen het persoonlijk onderhoud gepeild naar hoe u zich voelde (CGVS, p.2, 15-16). Ook werden er doorheen het onderhoud pauzes genomen (CGVS, p.13, 15). Aan het einde van het onderhoud gaf u aan dat u alle redenen kon geven waarom u Venezuela verliet en waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p.23). Doorheen het onderhoud kon u ook alle vragen beantwoorden. Hieruit blijkt dat u in staat was om uw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de geven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat u evenals kon voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p.3-4). Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van Venezuela een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bedreigd, ontvoerd, afgeperst of gedood te worden in Venezuela (CGVS, p.22).

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met J.(...) G.(...) die u afperste en uw dochter ontvoerde, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Op zich houden deze geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U kon niet zeggen om welke reden u specifiek afgeperst werd door J.(...) G.(...)(CGVS, p.16). U insinueerde wel dat het misschien was omdat u Arabier bent en veel contact had met Arabieren (ibid.). U verklaarde dat Arabieren in Venezuela veel geld hebben en stelde dat er nog Arabieren werden afgeperst waarvan de vrouwen ontvoerd werden (ibid.). Echter, legde u hier geen bewijs van voor en gaf u ook geen namen. Daarnaast was u de enige uit uw omgeving die werd afgeperst (CGVS, p.17). Uw bazen, die ook Arabieren waren en meer geld dan u hadden, kenden geen problemen (CGVS, p.12, 16-17, 21). Ook uw dochter kon niet met zekerheid zeggen waarom jullie specifiek gevisieerd werden door Juan Gomez. Zij stelde dat u veel contacten had en andere Arabieren kende (CGVS (...), p.11-12). Hierdoor konden mensen er van uitgaan dat u gemakkelijk aan geld kon geraken (ibid.). Het gegeven dat u als kapitaalkrachtig werd gepercipieerd lijkt dan ook doorslaggevend te zijn geweest. U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat u omwille van uw Arabische afkomst vervolgd werd.

Daarenboven, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw dochter gekenmerkt worden door verschillende merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Zo is het niet aannemelijk dat er geen duidelijke praktische afspraken werden gemaakt rond het geld dat u aan J.(...) G.(...) moest afgeven. Op het moment dat hij u opbelde en 15.000 dollar eiste, zei hij u enkel dat u drie dagen tijd had om het geld te bemachtigen en dat hij u daarna zou opbellen (CGVS, p.14, 17-18). U wist dus niet waar, op welke manier en op welk moment het geld zou worden opgehaald. Drie dagen na zijn eerste telefoontje belde hij u opnieuw en vroeg u enkel of u het geld had (CGVS, p.17). Ook op dit moment gaf hij u geen praktische informatie over het verdere verloop van jullie transactie. Een aantal minuten na dat tweede telefoontje stond hij plots in de winkel waar u aan het werken was (ibid.). Echter, is het zeer opvallend dat u toevallig het geld bij u had én dat hij wist waar u was (CGVS, p.17-18). Als gerant was u namelijk werkzaam in verschillende winkels (CGVS, p. 10, 12 en CGVS (...), p.7, 11). U vermoedde dat u in het oog werd gehouden, maar kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p.17). Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u een bedrag van 13.000 dollar gewoon in een buidel tasje bijhield in het bureau van de winkel (CGVS, p.17-18). Zeker aangezien u niet wist waar het geld opgehaald zou worden (CGVS, p.18). Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Verder is het opmerkelijk dat J.(...) G.(...)uw dochter vrijliet nog voordat hij zeker was dat u het gevraagde bedrag had (CGVS, p.18). Uiteindelijk gaf u hem maar 13.000 dollar in de plaats van 15.000 dollar (CGVS, p.14, 18). Toch liet hij uw dochter vrij (ibid.). Dit is extra merkwaardig aangezien hij u een maand later opnieuw opbelde om u om meer geld te vragen (ibid.). U verklaarde dat hij u om 3.000 dollar vroeg (CGVS, p.14, 18-19). Uw dochter zei dan weer dat hij u om het resterende bedrag vroeg (CGVS (...), p.10). Opnieuw doen bovenstaande merkwaardigheden vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en vrees. Daarenboven is het niet aannemelijk dat het de eerste keer J.(...) G.(...)was die de touwtjes in handen had en besliste tegen wanneer u het geld moest verzamelen, maar dat hij u de tweede keer de vrijheid gaf om zelf te beslissen in hoeveel tijd u het geld zou verzamelen (CGVS, p.14, 19). U vroeg hem dan ook om een week en hij stemde hiermee in (ibid.). Opnieuw werden er geen praktische afspraken gemaakt (ibid.). Bovendien is het niet aannemelijk dat hij u maar drie dagen de tijd gaf om 15.000 dollar bijeen te rapen en u dan plots een week de tijd gaf om 3.000 dollar te verzamelen (CGVS, p.14, 19). Hierdoor kregen u en uw dochter ook de kans om aangifte te doen bij de politie, te verhuizen en verschillende andere voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS, p.14-15 en CGVS (...), p.9-10). Bovengenoemde zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ook de aangifte die u voorlegde om uw relaas te staven verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Eerst en vooral gaat het om een kopie die niet altijd even leesbaar is (zie administratief dossier). Verder zijn er nergens op het document officiële stempels of handtekeningen terug te vinden (ibid.). Echter, kan dit wel verwacht worden van een officieel document. Ook is in de aangifte enkel uw beknopte relaas van de feiten terug te vinden (ibid.). Daarenboven is het merkwaardig dat u een aangifte bij de politie deed terwijl u verklaarde dat u vermoedde dat J.(...) G.(...)met de politie samenwerkte (CGVS, p.16, CGVS (...), p.10). Want volgens u betekende politie in Venezuela criminaliteit (ibid.). Uw dochter zei hierover dat het vooral uw bazen waren die u overtuigden om naar de politie te stappen en dat jullie het maar konden proberen (CGVS (...), p.14). Echter, verklaart dit niet waarom u het risico nam om aanspraak te doen op een instelling waarvan u vermoedde dat deze met Gomez samenwerkte. De vliegtuigtickets die u voorlegde ter staving van uw relaas tonen dan weer enkel aan dat u en uw dochter in 2020 en 2022 vliegtuigtickets kochten (zie administratief dossier). Hieruit kan niet worden afgeleid om welke reden jullie beslisten Venezuela te verlaten. Deze vaststellingen doen opnieuw af aan de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ten slotte, gebeurde er na het laatste telefoontje van J.(...) G.(...)niets meer gedurende de twee jaren dat u en uw dochter nog in Venezuela verbleven (CGVS, p.20 en CGVS (...), p.14-15). Na de ontvoering gebeurde er niets meer met uw dochter (CGVS (...), p.11, 15-16). U werd nog door anonieme nummers gebeld, maar beantwoordde deze gewoon niet (CGVS, p.20). Verder zeiden zowel u als uw dochter dat er nog verschillende personen naar u kwamen vragen in de winkels waar u gerant van was (CGVS, p.14-15, 20 en CGVS (...), p.14). Echter, kon u niet met zekerheid zeggen of deze personen aan Gomez gelinkt waren (CGVS, p.21). U verklaarde dat het ook kon gaan om mensen die u persoonlijk kenden en daarom naar u vroegen (CGVS, p.16, 21). Daarnaast kwam u, ondanks de verschillende voorzorgsmaatregelen die u en uw dochter namen, wel nog buiten om naar uw werk te gaan (CGVS, p.14-15, 20). Aangezien u aangaf dat J.(...) G.(...)u waarschijnlijk in het oog hield en hij u makkelijk opnieuw kan bedreigen, is het toch wel opmerkelijk dat er niets meer gebeurde (CGVS, p.17, 22). Voorts, gingen u en uw dochter ook nog naar een verrassingsfeestje dat voor uw dochter georganiseerd werd voor jullie vertrek (CGVS, p.21 en CGVS (...), p.10). Dit feestje vond plaats op een openbare plek en u gaf zelf aan dat het heel gevaarlijk was (CGVS, p.21). Ook na jullie vertrek gebeurde er niets meer (ibid.). Er zijn enkel de personen die naar u blijven vragen en J.(...) G.(...)zou verdwenen zijn (CGVS, p.17).

U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat jullie extra risico lopen om opnieuw ontvoerd of afgeperst te worden. Wanneer u werd gevraagd of u extra risico loopt, zei u enkel dat het u al eens was overkomen en u opnieuw bedreigd kan worden (CGVS, p.22). Ook uw dochter kon niet aangeven waarom specifiek jullie opnieuw een doelwit zouden worden (CGVS (...), p.14-15). Zij stelde enkel dat het opnieuw kan gebeuren omdat de politie niet helpt (CGVS (...), p.15). Bovendien werd uw dochter gedurende de periode dat ze ontvoerd werd, enkel vastgehouden in een ruimte (CGVS (...), p.13). Ze werd begeleid door een vrouw en bevestigde dat er verder niets gebeurde (ibid.). Het CGVS wil benadrukken dat de ontvoering van uw dochter op zich niet in vraag wordt gesteld. Echter, is de ontvoering, zoals eerder werd aangehaald, net zoals de afpersing louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Daarenboven houdt de ontvoering geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. En gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de afpersing en dus de context en aanleiding van de ontvoering.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw Syrisch paspoort en identiteitsbewijs, de Syrische identiteitsdocumenten van uw familieleden, de documenten in verband met uw echtscheiding en de voogdij van uw dochter en het bewijs van uw werk bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst, uw nationaliteit, uw familie en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het paspoort en de identiteitskaart van uw dochter bevat enkel informatie over haar identiteit en nationaliteit (zie administratief dossier (...)). De aangifte en vliegtickets van 2020 en 2022 werden hierboven al besproken. De attesten van psychische begeleiding stellen dat u en uw dochter lijden aan PTSD en een depressie. Er wordt verwezen naar de kidnapping en de asielprocedure als oorzaken voor jullie mentale toestand (zie ook administratief dossier (...)). Zoals eerder gesteld wordt er niet getwijfeld aan de kidnapping op zich, wel aan de omstandigheden waarin deze plaatsvond en uw vrees bij terugkeer hiervoor.

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Venezuela dreigt terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U en uw dochter verlieten het land probleemloos en legaal met eigen paspoort via de luchthaven in Caracas (CGVS, p. 13 en CGVS (...), p. 8)

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Isla Margarita. U woonde altijd in Santa Anna op Isla Margarita en verhuisde in februari 2020 naar Porlamar op Isla Margarita. U heeft één halfzus en één halfbroer. U bent student.

Op 3 januari 2020 was u onderweg van school naar het werk van uw mama toen u werd ontvoerd. Uw mond werd afgebonden en u werd in een bestelwagen gestopt. U werd tegen de vloer van de bestelwagen geduwd en ook uw ogen werden bedekt. Als u zou bewegen, zou er op u geschoten worden. U werd ergens naartoe gebracht en drie dagen geblinddoekt vastgehouden. Gedurende die drie dagen was er een vrouw die u eten bracht en u hielp om naar het toilet te gaan. Op de vierde dag kwam de persoon die u ontvoerde terug. Hij zei dat u met hem moest meegaan naar een plaats en niet mocht bewegen of u zou neergeschoten worden. U werd opnieuw in de bestelwagen geplaatst. Aangekomen bij de locatie moest u uit de bestelwagen stappen. U werd opgedragen om geen lawaai te maken en stil te blijven staan. U deed dit en hoorde de bestelwagen weggrijden. Hierna voelde u iemand uw schouders vastnemen en werd uw blinddoek afgenomen. Het bleek uw mama te zijn. U zag dat u zich tegenover één van de winkels bevond waar zij werkte. Hierna weigerde u het huis te verlaten. Uw mama moest dit wel doen omdat ze moest werken. Ze werd ook opnieuw door de man die u ontvoerde gecontacteerd. Hij had haar, toen u ontvoerd werd, om geld gevraagd, maar ze was er niet in geslaagd om het volledige bedrag bijeen te rapen. Hij contacteerde haar voor de rest van het geld. Hij zei dat hij wist waar jullie woonden, waar uw moeder werkte en waar u naar school ging. Als uw mama het geld niet zou geven dan zou hij zowel u als uw moeder meenemen. Uw moeder vroeg hem om haar een week tijd te geven om het geld te verzamelen. Uw moeder contacteerde onmiddellijk hierna haar partner en bazen. Jullie verhuisden naar het appartement van haar partner en uw moeder werkte enkel nog op kantoor zodat ze minder buiten moest komen. Ze diende ook een aangifte in bij de politie en kocht vliegtuigtickets naar België. Jullie zouden in mei 2020 vertrekken, maar door Covid-19 ging dit niet door. Echter, zeiden de mensen in jullie omgeving als voorzorgsmaatregel wel dat jullie het land verlieten. U en uw moeder leefden ondergedoken en uw moeder kwam enkel buiten om te gaan werken. U werkte uw school thuis af en kwam enkel buiten om uw paspoort en vaccins te regelen voor een vertrek uit Venezuela en uw diploma op te halen. Voor jullie vertrek in 2022 gingen jullie nog naar een afscheidsfeestje dat voor u georganiseerd werd. Zowel gedurende jullie verblijf na 2020 in Venezuela en na jullie vertrek, kwamen er mensen in de schoenenwinkels waar uw mama gerant van was, vragen waar zij was.

U en uw moeder verlieten Venezuela op 10 oktober 2022. U kwam aan in België op 11 oktober 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw paspoort en identiteitskaart en psychologische verslagen. Ook de documenten die uw moeder voorlegde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming hebben betrekking op uw relaas (zie administratief dossier 2229689).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens van uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van uzelf en uw moeder werden er psychologische verslagen voorgelegd waarin staat dat jullie beiden verschillende psychologische consultaties hadden en aan post-traumatische stress lijden (zie administratief dossier en administratief dossier 2229689). Echter, haalde u wel geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst BPN DVZ, d.d. 02.01.2023).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aan de start van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven dat u een extra pauze nodig had (CGVS, p. 2). Ook doorheen het onderhoud werd er rekening gehouden met uw emotionele toestand en werd er u tijd en ruimte gegeven om de vragen te beantwoorden (CGVS, p.9-11, 14).

U bevestigde ook dat u alles goed begrepen had en doorheen het onderhoud alle redenen kon geven waarom u Venezuela verliet en niet kan terugkeren (CGVS, p.16). Doorheen het onderhoud kon u ook alle vragen beantwoorden. Hieruit blijkt dat u in staat was om uw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat u evenals kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest dat er opnieuw hetzelfde zal gebeuren wanneer u terugkeert naar Venezuela en dat u ontvoerd of afgeperst zal worden (CGVS, p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw moeder (...) (CG (...)). Haar verzoek werd geweigerd. Eenzelfde beslissing dringt zich op voor u:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens van uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u psychologische verslagen voor van zowel uzelf als uw dochter waarin staat dat jullie beiden verschillende psychologische consultaties hadden en aan post-traumatische stress lijden (zie administratief dossier en administratief dossier (...)). Echter, haalde u wel geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst BPN DVZ, d.d. 02.01.2023).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er doorheen het persoonlijk onderhoud gepeild naar hoe u zich voelde (CGVS, p.2, 15-16). Ook werden er doorheen het onderhoud pauzes genomen (CGVS, p.13, 15). Aan het einde van het onderhoud gaf u aan dat u alle redenen kon geven waarom u Venezuela verliet en waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p.23). Doorheen het onderhoud kon u ook alle vragen beantwoorden. Hieruit blijkt dat u in staat was om uw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de geven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat u evenals kon voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p.3-4). Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse overheid.

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van Venezuela een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bedreigd, ontvoerd, afgeperst of gedood te worden in Venezuela (CGVS, p.22).

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met J.(...) G.(...)die u afperste en uw dochter ontvoerde, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Op zich houden deze geen verband met één van de criteria zoals bepaald

in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U kon niet zeggen om welke reden u specifiek afgeperst werd door J.(...) G.(...)(CGVS, p.16). U insinueerde wel dat het misschien was omdat u Arabier bent en veel contact had met Arabieren (ibid.). U verklaarde dat Arabieren in Venezuela veel geld hebben en stelde dat er nog Arabieren werden afgeperst waarvan de vrouwen ontvoerd werden (ibid.). Echter, legde u hier geen bewijs van voor en gaf u ook geen namen. Daarnaast was u de enige uit uw omgeving die werd afgeperst (CGVS, p.17). Uw bazen, die ook Arabieren waren en meer geld dan u hadden, kenden geen problemen (CGVS, p.12, 16-17, 21). Ook uw dochter kon niet met zekerheid zeggen waarom jullie specifiek gevisieerd werden door Juan Gomez. Zij stelde dat u veel contacten had en andere Arabieren kende (CGVS (...), p.11-12). Hierdoor konden mensen er van uitgaan dat u gemakkelijk aan geld kon geraken (ibid.). Het gegeven dat u als kapitaalkrachtig werd gepercipieerd lijkt dan ook doorslaggevend te zijn geweest. U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat u omwille van uw Arabische afkomst vervolgd werd.

Daarenboven, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw dochter gekenmerkt worden door verschillende merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Zo is het niet aannemelijk dat er geen duidelijke praktische afspraken werden gemaakt rond het geld dat u aan J.(...) G.(...) moest afgeven. Op het moment dat hij u opbelde en 15.000 dollar eiste, zei hij u enkel dat u drie dagen tijd had om het geld te bemachtigen en dat hij u daarna zou opbellen (CGVS, p.14, 17-18). U wist dus niet waar, op welke manier en op welk moment het geld zou worden opgehaald. Drie dagen na zijn eerste telefoontje belde hij u opnieuw en vroeg u enkel of u het geld had (CGVS, p.17). Ook op dit moment gaf hij u geen praktische informatie over het verdere verloop van jullie transactie. Een aantal minuten na dat tweede telefoontje stond hij plots in de winkel waar u aan het werken was (ibid.). Echter, is het zeer opvallend dat u toevallig het geld bij u had én dat hij wist waar u was (CGVS, p.17-18). Als gerant was u namelijk werkzaam in verschillende winkels (CGVS, p. 10, 12 en CGVS (...), p.7, 11). U vermoedde dat u in het oog werd gehouden, maar kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p.17). Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u een bedrag van 13.000 dollar gewoon in een buidel tasje bijhield in het bureau van de winkel (CGVS, p.17-18). Zeker aangezien u niet wist waar het geld opgehaald zou worden (CGVS, p.18). Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Verder is het opmerkelijk dat J.(...) G.(...) uw dochter vrijliet nog voordat hij zeker was dat u het gevraagde bedrag had (CGVS, p.18). Uiteindelijk gaf u hem maar 13.000 dollar in de plaats van 15.000 dollar (CGVS, p.14, 18). Toch liet hij uw dochter vrij (ibid.). Dit is extra merkwaardig aangezien hij u een maand later opnieuw opbelde om u om meer geld te vragen (ibid.). U verklaarde dat hij u om 3.000 dollar vroeg (CGVS, p.14, 18-19). Uw dochter zei dan weer dat hij u om het resterende bedrag vroeg (CGVS (...), p.10). Opnieuw doen bovenstaande merkwaardigheden vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en vrees. Daarenboven is het niet aannemelijk dat het de eerste keer J.(...) G.(...) was die de touwtjes in handen had en besliste tegen wanneer u het geld moest verzamelen, maar dat hij u de tweede keer de vrijheid gaf om zelf te beslissen in hoeveel tijd u het geld zou verzamelen (CGVS, p.14, 19). U vroeg hem dan ook om een week en hij stemde hiermee in (ibid.). Opnieuw werden er geen praktische afspraken gemaakt (ibid.). Bovendien is het niet aannemelijk dat hij u maar drie dagen de tijd gaf om 15.000 dollar bijeen te rapen en u dan plots een week de tijd gaf om 3.000 dollar te verzamelen (CGVS, p.14, 19). Hierdoor kregen u en uw dochter ook de kans om aangifte te doen bij de politie, te verhuizen en verschillende andere voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS, p.14-15 en CGVS (...), p.9-10). Bovengenoemde zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ook de aangifte die u voorlegde om uw relaas te staven verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Eerst en vooral gaat het om een kopie die niet altijd even leesbaar is (zie administratief dossier). Verder zijn er nergens op het document officiële stempels of handtekeningen terug te vinden (ibid.). Echter, kan dit wel verwacht worden van een officieel document. Ook is in de aangifte enkel uw beknopte relaas van de feiten terug te vinden (ibid.). Daarenboven is het merkwaardig dat u een aangifte bij de politie deed terwijl u verklaarde dat u vermoedde dat J.(...) G.(...) met de politie samenwerkte (CGVS, p.16, CGVS (...), p.10). Want volgens u betekende politie in Venezuela criminaliteit (ibid.). Uw dochter zei hierover dat het vooral uw bazen waren die u overtuigden om naar de politie te stappen en dat jullie het maar konden proberen (CGVS (...), p.14). Echter, verklaart dit niet waarom u het risico nam om aanspraak te doen op een instelling waarvan u vermoedde dat deze met Gomez samenwerkte. De vliegtuigtickets die u voorlegde ter staving van uw relaas tonen dan weer enkel aan dat u en uw dochter in 2020 en 2022 vliegtuigtickets kochten (zie administratief dossier). Hieruit kan niet worden afgeleid om welke reden jullie beslisten Venezuela te verlaten. Deze vaststellingen doen opnieuw af aan de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ten slotte, gebeurde er na het laatste telefoontje van J.(...) G.(...)niets meer gedurende de twee jaren dat u en uw dochter nog in Venezuela verbleven (CGVS, p.20 en CGVS (...), p.14-15). Na de ontvoering gebeurde er niets meer met uw dochter (CGVS (...), p.11, 15-16). U werd nog door anonieme nummers gebeld, maar beantwoordde deze gewoon niet (CGVS, p.20). Verder zeiden zowel u als uw dochter dat er nog verschillende personen naar u kwamen vragen in de winkels waar u gerant van was (CGVS, p.14-15, 20 en CGVS (...), p.14). Echter, kon u niet met zekerheid zeggen of deze personen aan Gomez gelinkt waren (CGVS, p.21). U verklaarde dat het ook kon gaan om mensen die u persoonlijk kenden en daarom naar u vroegen (CGVS, p.16, 21). Daarnaast kwam u, ondanks de verschillende voorzorgsmaatregelen die u en uw dochter namen, wel nog buiten om naar uw werk te gaan (CGVS, p.14-15, 20). Aangezien u aangaf dat J.(...) G.(...)u waarschijnlijk in het oog hield en hij u makkelijk opnieuw kan bedreigen, is het toch wel opmerkelijk dat er niets meer gebeurde (CGVS, p.17, 22). Voorts, gingen u en uw dochter ook nog naar een verrassingsfeestje dat voor uw dochter georganiseerd werd voor jullie vertrek (CGVS, p.21 en CGVS (...), p.10). Dit feestje vond plaats op een openbare plek en u gaf zelf aan dat het heel gevaarlijk was (CGVS, p.21). Ook na jullie vertrek gebeurde er niets meer (ibid.). Er zijn enkel de personen die naar u blijven vragen en J.(...) G.(...)zou verdwenen zijn (CGVS, p.17).

U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat jullie extra risico lopen om opnieuw ontvoerd of afgeperst te worden. Wanneer u werd gevraagd of u extra risico loopt, zei u enkel dat het u al eens was overkomen en u opnieuw bedreigd kan worden (CGVS, p.22). Ook uw dochter kon niet aangeven waarom specifiek jullie opnieuw een doelwit zouden worden (CGVS (...), p.14-15). Zij stelde enkel dat het opnieuw kan gebeuren omdat de politie niet helpt (CGVS (...), p.15). Bovendien werd uw dochter gedurende de periode dat ze ontvoerd werd, enkel vastgehouden in een ruimte (CGVS (...), p.13). Ze werd begeleid door een vrouw en bevestigde dat er verder niets gebeurde (ibid.). Het CGVS wil benadrukken dat de ontvoering van uw dochter op zich niet in vraag wordt gesteld. Echter, is de ontvoering, zoals eerder werd aangehaald, net zoals de afpersing louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Daarenboven houdt de ontvoering geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. En gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de afpersing en dus de context en aanleiding van de ontvoering.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw Syrisch paspoort en identiteitsbewijs, de Syrische identiteitsdocumenten van uw familieleden, de documenten in verband met uw echtscheiding en de voogdij van uw dochter en het bewijs van uw werk bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst, uw nationaliteit, uw familie en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het paspoort en de identiteitskaart van uw dochter bevat enkel informatie over haar identiteit en nationaliteit (zie administratief dossier (...)). De aangifte en vliegtickets van 2020 en 2022 werden hierboven al besproken. De attesten van psychische begeleiding stellen dat u en uw dochter lijden aan PTSD en een depressie. Er wordt verwezen naar de kidnapping en de asielpcedure als oorzaken voor jullie mentale toestand (zie ook administratief dossier (...)). Zoals eerder gesteld wordt er niet getwijfeld aan de kidnapping op zich, wel aan de omstandigheden waarin deze plaatsvond en uw vrees bij terugkeer hiervoor.

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Venezuela dreigt terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U en uw dochter verlieten het land probleemloos en legaal met eigen paspoort via de luchthaven in Caracas (CGVS, p. 13 en CGVS (...), p. 8)

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de

aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepende partijen zich op de schending van artikel van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er een beoordelingsfout voorligt

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde:

“Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p.3-4). Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder “land van herkomst” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land

van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van Venezuela een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bedreigd, ontvoerd, afgeperst of gedood te worden in Venezuela (CGVS, p.22).

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met J.(...) G.(...)die u afperste en uw dochter ontvoerde, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Op zich houden deze geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U kon niet zeggen om welke reden u specifiek afgeperst werd door J.(...) G.(...)(CGVS, p.16). U insinueerde wel dat het misschien was omdat u Arabier bent en veel contact had met Arabieren (ibid.). U verklaarde dat Arabieren in Venezuela veel geld hebben en stelde dat er nog Arabieren werden afgeperst waarvan de vrouwen ontvoerd werden (ibid.). Echter, legde u hier geen bewijs van voor en gaf u ook geen namen. Daarnaast was u de enige uit uw omgeving die werd afgeperst (CGVS, p.17). Uw bazen, die ook Arabieren waren en meer geld dan u hadden, kenden geen problemen (CGVS, p.12, 16-17, 21). Ook uw dochter kon niet met zekerheid zeggen waarom jullie specifiek geviséerd werden door Juan Gomez. Zij stelde dat u veel contacten had en andere Arabieren kende (CGVS (...), p.11-12). Hierdoor konden mensen er van uitgaan dat u gemakkelijk aan geld kon geraken (ibid.). Het gegeven dat u als kapitaalkrachtig werd gepercipieerd lijkt dan ook doorslaggevend te zijn geweest. U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat u omwille van uw Arabische afkomst vervolgd werd.

Daarenboven, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw dochter gekenmerkt worden door verschillende merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Zo is het niet aannemelijk dat er geen duidelijke praktische afspraken werden gemaakt rond het geld dat u aan J.(...) G.(...)moest afgeven. Op het moment dat hij u opbelde en 15.000 dollar eiste, zei hij u enkel dat u drie dagen tijd had om het geld te bemachtigen en dat hij u daarna zou opbellen (CGVS, p.14, 17-18). U wist dus niet waar, op welke manier en op welk moment het geld zou worden opgehaald. Drie dagen na zijn eerste telefoontje belde hij u opnieuw en vroeg u enkel of u het geld had (CGVS, p.17). Ook op dit moment gaf hij u geen praktische informatie over het verdere verloop van jullie transactie. Een aantal minuten na dat tweede telefoontje stond hij plots in de winkel waar u aan het werken was (ibid.). Echter, is het zeer opvallend dat u toevallig het geld bij u had én dat hij wist waar u was (CGVS, p.17-18). Als gerant was u namelijk werkzaam in verschillende winkels (CGVS, p. 10, 12 en CGVS (...), p.7, 11). U vermoedde dat u in het oog werd gehouden, maar kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p.17). Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u een bedrag van 13.000 dollar gewoon in een buidel tasje bijhield in het bureau van de winkel (CGVS, p.17-18). Zeker aangezien u niet wist waar het geld opgehaald zou worden (CGVS, p.18). Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Verder is het opmerkelijk dat J.(...) G.(...)uw dochter vrijliet nog voordat hij zeker was dat u het gevraagde bedrag had (CGVS, p.18). Uiteindelijk gaf u hem maar 13.000 dollar in de plaats van 15.000 dollar (CGVS, p.14, 18). Toch liet hij uw dochter vrij (ibid.). Dit is extra merkwaardig aangezien hij u een maand later opnieuw opbelde om u om meer geld te vragen (ibid.). U verklaarde dat hij u om 3.000 dollar vroeg (CGVS, p.14, 18-19). Uw dochter zei dan weer dat hij u om het resterende bedrag vroeg (CGVS (...), p.10). Opnieuw doen bovenstaande merkwaardigheden vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en vrees. Daarenboven is het niet aannemelijk dat het de eerste keer J.(...) G.(...)was die de touwtjes in handen had en besliste tegen wanneer u het geld moest verzamelen, maar dat hij u de tweede keer de vrijheid gaf om zelf te beslissen in hoeveel tijd u het geld zou verzamelen (CGVS, p.14, 19). U vroeg hem dan ook om een week en hij stemde hiermee in (ibid.). Opnieuw werden er geen praktische afspraken gemaakt (ibid.). Bovendien is het niet aannemelijk dat hij u maar drie dagen de tijd gaf om 15.000 dollar bijeen te rapen en u dan plots een week de tijd gaf om 3.000 dollar te verzamelen (CGVS, p.14, 19). Hierdoor kregen u en uw dochter ook de kans om aangifte te doen bij de politie, te verhuizen en verschillende andere voorzorgsmaatregelen te nemen (CGVS, p.14-15 en CGVS (...), p.9-10). Bovengenoemde zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ook de aangifte die u voorlegde om uw relaas te staven verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Eerst en vooral gaat het om een kopie die niet altijd even leesbaar is (zie administratief dossier). Verder zijn er nergens op het document officiële stempels of handtekeningen terug te vinden (ibid.). Echter, kan dit wel verwacht worden van een officieel document. Ook is in de aangifte enkel uw beknopte relaas van de feiten terug te vinden (ibid.). Daarenboven is het merkwaardig dat u een aangifte bij de politie deed terwijl u verklaarde dat u vermoedde dat J.(...) G.(...) met de politie samenwerkte (CGVS, p.16, CGVS (...), p.10). Want volgens u betekende politie in Venezuela criminaliteit (ibid.). Uw dochter zei hierover dat het vooral uw bazen waren die u overtuigden om naar de politie te stappen en dat jullie het maar konden proberen (CGVS (...), p.14). Echter, verklaart dit niet waarom u het risico nam om aanspraak te doen op een instelling waarvan u vermoedde dat deze met Gomez samenwerkte. De vliegtuigtickets die u voorlegde ter staving van uw relaas tonen dan weer enkel aan dat u en uw dochter in 2020 en 2022 vliegtuigtickets kochten (zie administratief dossier). Hieruit kan niet worden afgeleid om welke reden jullie beslisten Venezuela te verlaten. Deze vaststellingen doen opnieuw af aan de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ten slotte, gebeurde er na het laatste telefoontje van J.(...) G.(...) niets meer gedurende de twee jaren dat u en uw dochter nog in Venezuela verbleven (CGVS, p.20 en CGVS (...), p.14-15). Na de ontvoering gebeurde er niets meer met uw dochter (CGVS (...), p.11, 15-16). U werd nog door anonieme nummers gebeld, maar beantwoordde deze gewoon niet (CGVS, p.20). Verder zeiden zowel u als uw dochter dat er nog verschillende personen naar u kwamen vragen in de winkels waar u gerant van was (CGVS, p.14-15, 20 en CGVS (...), p.14). Echter, kon u niet met zekerheid zeggen of deze personen aan Gomez gelinkt waren (CGVS, p.21). U verklaarde dat het ook kon gaan om mensen die u persoonlijk kenden en daarom naar u vroegen (CGVS, p.16, 21). Daarnaast kwam u, ondanks de verschillende voorzorgsmaatregelen die u en uw dochter namen, wel nog buiten om naar uw werk te gaan (CGVS, p.14-15, 20). Aangezien u aangaf dat J.(...) G.(...) u waarschijnlijk in het oog hield en hij u makkelijk opnieuw kan bedreigen, is het toch wel opmerkelijk dat er niets meer gebeurde (CGVS, p.17, 22). Voorts, gingen u en uw dochter ook nog naar een verrassingsfeestje dat voor uw dochter georganiseerd werd voor jullie vertrek (CGVS, p.21 en CGVS (...), p.10). Dit feestje vond plaats op een openbare plek en u gaf zelf aan dat het heel gevaarlijk was (CGVS, p.21). Ook na jullie vertrek gebeurde er niets meer (ibid.). Er zijn enkel de personen die naar u blijven vragen en J.(...) G.(...) zou verdwenen zijn (CGVS, p.17).

U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat jullie extra risico lopen om opnieuw ontvoerd of afgeperst te worden. Wanneer u werd gevraagd of u extra risico loopt, zei u enkel dat het u al eens was overkomen en u opnieuw bedreigd kan worden (CGVS, p.22). Ook uw dochter kon niet aangeven waarom specifiek jullie opnieuw een doelwit zouden worden (CGVS (...), p.14-15). Zij stelde enkel dat het opnieuw kan gebeuren omdat de politie niet helpt (CGVS (...), p.15). Bovendien werd uw dochter gedurende de periode dat ze ontvoerd werd, enkel vastgehouden in een ruimte (CGVS (...), p.13). Ze werd begeleid door een vrouw en bevestigde dat er verder niets gebeurde (ibid.). Het CGVS wil benadrukken dat de ontvoering van uw dochter op zich niet in vraag wordt gesteld. Echter, is de ontvoering, zoals eerder werd aangehaald, net zoals de afpersing louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Daarenboven houdt de ontvoering geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. En gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de afpersing en dus de context en aanleiding van de ontvoering.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw Syrisch paspoort en identiteitsbewijs, de Syrische identiteitsdocumenten van uw familieleden, de documenten in verband met uw echtscheiding en de voogdij van uw dochter en het bewijs van uw werk bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst, uw nationaliteit, uw familie en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het paspoort en de identiteitskaart van uw dochter bevat enkel informatie over haar identiteit en nationaliteit (zie administratief dossier (...)). De aangifte en vliegtickets van 2020 en 2022 werden hierboven al besproken. De attesten van psychische begeleiding stellen dat u en uw dochter lijden aan PTSD en een depressie. Er wordt verwezen naar de kidnapping en de asielprocedure als oorzaken voor jullie mentale toestand (zie ook administratief dossier (...)). Zoals eerder gesteld wordt er niet getwijfeld aan de kidnapping op zich, wel aan de omstandigheden waarin deze plaatsvond en uw vrees bij terugkeer hiervoor.

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Venezuela dreigt terecht te komen als gevolg van uw psychologische problemen moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een

reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U en uw dochter verlieten het land probleemloos en legaal met eigen paspoort via de luchthaven in Caracas (CGVS, p. 13 en CGVS (...), p. 8)

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er

wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Verzoekende partijen achten het tegenstrijdig dat verwerende partij het aannemelijk acht dat tweede verzoekster ontvoerd werd omdat zij als kapitaalkrachtig gezien werd maar dat het niet geloofwaardig zou zijn dat zij afgeperst zou zijn.

De Raad kan verzoekende partijen niet bijtreden in de zin dat wordt vastgesteld dat verwerende partij in de bestreden beslissingen aangeeft:

“U vreest bedreigd, ontvoerd, afgeperst of gedood te worden in Venezuela (...)

Daarenboven, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw dochter gekenmerkt worden door verschillende merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

(...) Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

(...) Bovengenoemde zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

Ook de aangifte die u voorlegde om uw relaas te staven verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

(...) Deze vaststellingen doen opnieuw af aan de geloofwaardigheid van de afpersing en uw vrees.

(...)

U en uw dochter konden niet aannemelijk maken dat jullie extra risico lopen om opnieuw ontvoerd of afgeperst te worden. Wanneer u werd gevraagd of u extra risico loopt, zei u enkel dat het u al eens was overkomen en u opnieuw bedreigd kan worden (CGVS, p.22). Ook uw dochter kon niet aangeven waarom specifiek jullie opnieuw een doelwit zouden worden (CGVS (...), p.14-15). Zij stelde enkel dat het opnieuw kan gebeuren omdat de politie niet helpt (CGVS (...), p.15). Bovendien werd uw dochter gedurende de periode dat ze ontvoerd werd, enkel vastgehouden in een ruimte (CGVS (...), p.13). Ze werd begeleid door een vrouw en bevestigde dat er verder niets gebeurde (ibid.). Het CGVS wil benadrukken dat de ontvoering van uw dochter op zich niet in vraag wordt gesteld. Echter, is de ontvoering, zoals eerder werd aangehaald, net zoals de afpersing louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Daarenboven houdt de ontvoering geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

En gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de afpersing en dus de context en aanleiding van de ontvoering.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw Syrisch paspoort en identiteitsbewijs, de Syrische identiteitsdocumenten van uw familieleden, de documenten in verband met uw echtscheiding en de voogdij van uw dochter en het bewijs van uw werk bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw plaats van herkomst, uw nationaliteit, uw familie en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het paspoort en de identiteitskaart van uw dochter bevat enkel informatie over haar identiteit en nationaliteit (zie administratief dossier (...)). De aangifte en vliegtickets van 2020 en 2022 werden hierboven al besproken. De attesten van psychische begeleiding stellen dat u en uw dochter lijden aan PTSD en een depressie. Er wordt verwezen naar de kidnapping en de asielprocedure als oorzaken voor jullie mentale toestand (zie ook administratief dossier (...)). Zoals eerder gesteld wordt er niet getwijfeld aan de kidnapping op zich, wel aan de omstandigheden waarin deze plaatsvond en uw vrees bij terugkeer hiervoor." (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier blijkt dat het door verzoekende partijen aangegeven vluchtrelaas melding maakt van een ontvoering, afpersing en de dreiging dat dit nogmaals zou kunnen gebeuren. Gelet op het voormelde blijkt dat er in de bestreden beslissingen meermaals wordt gesteld dat er tal van vaststellingen zijn die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen geuite vrees en meer bepaald te zullen worden bedreigd, ontvoerd, afgeperst of gedood.

Voor zover er zoals blijkt uit de zinsnedes "*Het CGVS wil benadrukken dat de ontvoering van uw dochter op zich niet in vraag wordt gesteld*" en "*Zoals eerder gesteld wordt er niet getwijfeld aan de kidnapping op zich*" niet getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van de ontvoering van tweede verzoekende partij, wordt door de verwerende partij op geen enkele wijze nader toegelicht waarom en op basis waarvan er wel geloof wordt gehecht aan deze ontvoering van tweede verzoekende partij.

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Indien zoals blijkt uit bovenstaande dat de verwerende partij uiteindelijk van mening is dat er geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van tweede verzoekende partij, kan uit de bestreden beslissingen niet blijken dat dit werd afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De enige beoordeling van algemene omstandigheden in Venezuela betreft de in het verzoekschrift en aanvullende nota van de verwerende partij beschreven algemene precare socio-economische en humanitaire situatie, en de houding van de autoriteiten bij een terugkeer naar Venezuela na een verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming doch gaat niet over de zogenaamde niet betwijfelde ontvoering van tweede verzoekende partij noch over de betwiste afpersing van eerste verzoekende partij.

Ook stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen noch de door verwerende partij bijgebrachte aanvullende nota van 14 november 2024 informatie bevatten omtrent verzoeksters' toegang tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in hun individuele omstandigheden tegen de bedreigingen door J.G.

alsook in het licht van niet nader aan verzoekende partijen toegeschreven elementen waardoor zij aannemelijk konden maken dat tweede verzoekende partij ontvoerd werd. Bovendien verschijnt verwerende partij evenmin ter terechtzitting om haar standpunt ter zake toe te lichten.

Er is geen specifieke objectieve landeninformatie over ontvoering noch over afpersing of overheidsbescherming in Venezuela aanwezig in het administratief dossier waaraan de Raad de plausibiliteit van verzoeksters verklaringen kan toetsen.

Gelet op wat voorafgaat acht de Raad verder onderzoek van bovenstaande elementen nodig om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van het vluchtrelaas te kunnen beoordelen.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting kan in deze stand van zaken de Raad de beschermingsverzoeken niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen hetgeen voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 mei 2024 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF